

kastede Hovedet tilbage som en inspireret, og den ledeløse Krop blev spændstig og rettede sig af stolt Livsmod. Han fik Farve paa de dødblege Kinder. Og han sang, han sang, saa man saa Tonerne fare som Ildsluer fra hans Læber og fylde Luften med Jubel og Dans.

Da det blev Nat, drog de alle hen til det græske Teater. Det var Kronen paa Festen. Hvad havde hun ikke at byde paa derhenne?

Hun havde den russiske Sangerinde og den tyske Variétékunstner. Hun havde de engelske Boksere og den amerikanske Taskenspiller. Men hvad var dette imod alt det andet, imod det sølvhvide Maaneskin og imod Stedet og Minderne? Da de bredte sig paa Klippebænkene, var det, som om de igen var vendt tilbage til deres eget Land. Det var, som om de følte sig som Grækere og Kulturbærere, som de sad der i deres eget gamle Teater og mellem Scenens brøstfældige Søjler stirrede ud paa det skønneste Panorama.

De fattige var ikke gerrige; de delte ud igen af al den Glæde, de havde faaet. De sparede ikke paa Jubel, de var utrættelige til at klappe. De, der optraadte, gik ned igen med en Rigdom af Bifald.

En eller anden opfordrede den engelske Signora til selv at optræde. Al den Hyldest gjaldt jo hende. Hun burde selv staa Ansigt til Ansigt med den og føle den. Og de talte om, hvor det berusede, hvor det løftede, hvor det opildnede.

Det Forslag syntes hun om. Det gik hun straks ind paa. Hun havde sunget i sine unge Dage, og det er nu saadan med Englænderinderne, at de aldrig er bange for at synge. Til en anden Tid vilde hun ikke have gjort det; men nu var hun oplivet og glad, og nu vilde hun synge for denne Skare, som elskede hende.

Hun kom som sidste Nummer. Tænk Dem nu, hvad det vilde sige at træde op paa et saadant gammelt Teater. Her havde man begravet Antigone levende, her havde man ofret Iphigenia. Og her traadte den engelske Signora frem for at modtage al tænkelig Hyldest.

Den brusede hende i Møde, saa snart hun viste sig.